

Rasfævesenet. Skattelovgivningen, Opkrævningsvæsenet, den hele finantsielle Administration, Styrelsen af Domainerne og Alt, hvad dertil hører, det er Finantsforvaltningen; man har oplevet Tider under finantsielle Forhold, hvor netop Finantsministeren har skudt Finantsvæsenet fra sig, men beholdt Rassen, hvormod han skulde have skudt Rassen fra sig og beholdt Finantsvæsenet, thi det var egentlig det, hvorfor han skulde være ansvarlig; dette er imidlertid en Bemærkning, som ikke her er af nogen praktisk Betydning; men det er klart, at hvor der er Adskillelse mellem Finantsvæsenet og Rassen, kan det meget let finde Sted, at Indenrigsministeren har Ansvar for vor Rasse, som ved Lov er overgivet til en Andens Forvaltning, der staaer ligeoverfor ham, men kun ved Lovens Berettigelse.

S. Sæge: Jeg skal kun tillade mig at bemærke, at naar der er blevet talt om kun at vedtage denne Lov for eet Aar, kan dette medføre en Uansættelighed. Loven er nemlig vedtagen af Rigsraadet for to Aar, og efter Forfatningsloven samles Rigsraadet kun hvert andet Aar; dersom vi nu næste Gang, naar Lovforslaget bliver os forelagt, ville gjøre en Forandring deri, vil det være uødbændigt at sammenkalde Rigsraadet for at vedtage Loven, men det vilde dog vist være formeget, af den Grund at fordre Rigsraadet sammenkaldt.

A. Sæge: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har rigtignok haft Ordet to Gange, men da de Yttringer, der faldt fra en æret foregaaende Taler (Zahle), specielt vare rettede mod ham, antager jeg, at Thinget ikke vil have Noget imod, at han atter faaer Ordet.

A. Sæge: Jeg frasalder det.

Da ellers Ingen ønskede at høre sig, fattedes Lovudkastets Overgaaelse til anden Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 86 Stemmer.

Endringsforslag indkaldtes til Torsdag Middag Kl. 1.

Det næste Nummer paa Dagsordenen var: Forsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Menighedernes Deelagtighed i Valget af deres Præster.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:

Det er kun ugjerne, at jeg udtaler mig om det foreliggende Lovforslag; naar jeg imidlertid ikke bestomindregjør det, da er det for i al Rødhed at bemærke, at jeg ikke kan anbefale det høitærede Thing at vedtage det. Dersom et Forslag, der tilsigter saa gjennemgribende Forandringer i de bestaaende Forhold, skal kunne vente at finde Indgang, saa maa det utvilsomt paa en ganske anden paavisselig Maade, end Tilfældet er med det foreliggende Lovforslag, støtte sig til en tilstedeværende Trang. Jeg har imidlertid ikke engang hørt den ærede Forslagsstiller paavise, at der var nogen Trang til en saadan Foranstaltning, og ligesaa lidt er det mig bekjendt, at der før Forslagets Forelæggelse har kundgjort sig nogen saadan; men naar dette ikke er Tilfældet, forekommer det mig, at Forslaget staaer som noget aldeles Tilfældigt, der mangler den Begrundelse, det skal have i Forholdenes egen Natur, og savner den Forberedelse i flere Retninger, som det ikke burde mangle. Naar Forslaget ikke bestomindregjør flere af det ærede Things Medlemmer, finder dette let sin Forklaring deri, at man derved har troet at vinde Noget, eller maastee har lagt Noget deri, som i Virkeligheden dog neppe vil fremkomme deraf. Man har antaget, at der ved dette Forslag kunde vindes noget Godt og Gavnligt, og man har navnlig næret det Haab, at naar den Tilstand, som Forslaget søger tilveiebragt, indtræder, vilde den væsentlig bidrage til at vække et friskere og kraftigere christeligt Menighedsliiv og til at knytte Præst og Menighed nærmere til hinanden; man har følt, at der i Forholdene, som de nu ere, er noget Utilfredsstillende, noget Mangelfuldt, og man har søgt at afhjælpe dette ved at tye til dette Forslag, hvorved man har troet at kunne fremkalde en forbedret Tilstand. Jeg troer imidlertid, at det maa ansees for i høi Grad tvivlsomt, om det omtalte Siemed vil naaes gjennem dette